

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/751

af 29. april 2015

om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Opsplitning af det indre marked skader konkurrenceevne, vækst og jobskabelse i Unionen. For at sikre et velfungerende indre marked er det nødvendigt at fjerne direkte og indirekte hindringer for gennemførelsen af et velfungerende integreret marked for elektroniske betalinger uden skellen mellem nationale og grænseoverskridende betalinger.
- (2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF ⁽⁴⁾ har skabt retsgrundlaget for oprettelsen af et indre EU-marked for betalinger, idet ensartede bestemmelser om udbud af betalingstjenester i høj grad har lettet betalingstjenesteudbyderes forretningsaktiviteter.
- (3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 ⁽⁵⁾ indførte princippet om, at gebyrer, som brugere betaler for en grænseoverskridende betaling i euro, er de samme som for den tilsvarende betaling inden for en medlemsstat, herunder kortbaserede betalingstransaktioner, som er omfattet af nærværende forordning.
- (4) Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 ⁽⁶⁾ fastsættes de bestemmelser, der gælder for kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro i det indre marked, men forordningen finder ikke anvendelse på kortbaserede betalingstransaktioner.

⁽¹⁾ EUT C 193 af 24.6.2014, s. 2.

⁽²⁾ EUT C 170 af 5.6.2014, s. 78.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 10.3.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 20.4.2015.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).

- (5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU ⁽¹⁾ sigter mod at harmonisere visse bestemmelser om aftaler indgået mellem forbrugere og erhvervsdrivende, herunder bestemmelser om gebyrer for brug af betalingsmidler, i henhold til hvilke medlemsstaterne forbyder erhvervsdrivende at opkræve gebyrer af forbrugerne i forbindelse med brug af et givet betalingsmiddel, der overstiger de udgifter, som afholdes af den erhvervsdrivende i forbindelse med brug af disse betalingsmidler.
- (6) Sikre, effektive, konkurrencedygtige og innovative elektroniske betalinger er af afgørende betydning, hvis forbrugerne, forretningsdrivende og virksomheder skal have fuldt udbytte af det indre marked, navnlig nu, hvor verden bevæger sig i retning af e-handel.
- (7) Nogle medlemsstater har vedtaget eller er i færd med at udarbejde lovgivning, som har til formål direkte eller indirekte at regulere interbankgebyrer, og som omfatter en række spørgsmål, herunder lofter for interbankgebyrer på forskellige niveauer, detailhandelsgebyrer, reglen om at alle kort skal accepteres samt styringsredskaber. Der er stor forskel på de eksisterende administrative afgørelser i flere medlemsstater. For at opnå bedre overensstemmelse mellem interbankgebyrers størrelser forventes der yderligere reguleringsmæssige foranstaltninger på nationalt plan med det formål at begrænse disse gebyrers størrelser eller indbyrdes afvigelser. Sådanne nationale foranstaltninger vil sandsynligvis medføre væsentlige hindringer for gennemførelsen af det indre marked for kortbaserede betalinger og internet- og mobilbetalinger baseret på kort og vil derfor hindre den frie udveksling af tjenesteydelser.
- (8) Betalingskort er det oftest anvendte elektroniske betalingsinstrument ved detailindkøb. Integrationen af Unionens betalingskortmarked er imidlertid langt fra fuldført, idet mange betalingsløsninger ikke kan videreudvikles uden for nationale grænser, og nye paneuropæiske aktører forhindres i at få adgang til markedet. Det er nødvendigt at fjerne hindringer for et velfungerende kortmarked, herunder for kortbaserede betalinger og internet- og mobilbetalinger baseret på kort.
- (9) Hvis det indre marked skal fungere effektivt, bør anvendelsen af elektroniske betalinger fremmes og lettes til gavn for forretningsdrivende og forbrugerne. Kort og andre elektroniske betalinger kan anvendes på en mere alsidig måde, herunder med mulighed for betaling online, for at udnytte det indre marked og e-handel, og elektroniske betalinger indebærer for forretningsdrivende desuden potentielt sikre betalinger. Kortbaserede betalingstransaktioner i stedet for kontantbetalinger kunne derfor blive til gavn for forretningsdrivende og forbrugere, forudsat at gebyrerne for brug af betalingskortordningerne fastsættes på et økonomisk effektivt niveau og samtidig bidrager til fair konkurrence og innovation og til at give nye aktører adgang til markedet.
- (10) Interbankgebyrer anvendes normalt mellem de kortindløsende betalingstjenesteudbydere og de kortudstedende betalingstjenesteudbydere, som hører til en bestemt betalingskortordning. Interbankgebyrerne udgør hovedparten af de gebyrer, som forretningsdrivende betaler til indløsende betalingstjenesteudbydere for hver enkelt kortbaseret betalingstransaktion. Forretningsdrivende indregner disse omkostninger lige som alle deres øvrige omkostninger i de almindelige priser på varer og tjenesteydelser. Konkurrencen mellem betalingskortordninger om at overtale betalingstjenesteudbydere til at udstede deres kort fører til højere snarere end lavere interbankgebyrer på markedet, i modsætning til den disciplinerende virkning, som konkurrence normalt har på priserne i en markedsøkonomi. Ud over en konsekvent anvendelse af konkurrencereglerne på interbankgebyrerne vil en regulering af sådanne gebyrer forbedre det indre markeds funktion og bidrage til at reducere forbrugernes transaktionsomkostninger.
- (11) De mange eksisterende, forskellige interbankgebyrer og deres størrelse hindrer nye paneuropæiske aktører i at få adgang til markedet med forretningsmodeller, som omfatter lavere eller ingen interbankgebyrer, hvilket begrænser mulighederne for stordrifts- og diversificeringsfordele og deraf følgende effektivitet. Dette medfører ulemper for forretningsdrivende og forbrugere og hindrer innovation. Dette fører også til en vedvarende opsplitning af markedet, idet paneuropæiske aktører som et minimum ville skulle tilbyde udstedende banker det højeste interbankgebyr på det marked, som de ønsker at få adgang til. Eksisterende nationale ordninger med lavere eller ingen interbankgebyrer vil muligvis også blive tvunget til at forlade markedet, fordi bankerne lægger pres på dem for at opnå større indtægter fra interbankgebyrer. Derfor stilles forbrugerne og de forretningsdrivende over for færre valgmuligheder, højere priser og betalingstjenester af en lavere kvalitet, samtidig med at deres muligheder for at anvende paneuropæiske betalingsløsninger endvidere begrænses. Endvidere kan forretningsdrivende ikke komme uden om gebyrforskellene ved at gøre brug af de kortaccepttjenester, som banker i andre medlemsstater tilbyder. Betalingskortordningerne anvender særlige bestemmelser om opkrævning af »salgsstedets« (den forretningsdrivendes lands) interbankgebyr i forbindelse med hver enkelt transaktion, afhængigt af deres politik

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).

om territoriale licenser. Dette krav hindrer indløserne i med held at tilbyde deres tjenester på tværs af grænser. Dette kan også hindre forretningsdrivende i at reducere deres betalingsomkostninger til gavn for forbrugerne.

- (12) Det er ikke lykkedes Kommissionen og de nationale konkurrencemyndigheder at ændre denne situation til det bedre ved at anvende eksisterende lovgivning.
- (13) For at undgå opsplitning af det indre marked og en betydelig konkurrenceforvridning som følge af forskellige love og administrative afgørelser er det derfor i overensstemmelse med artikel 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde nødvendigt at træffe foranstaltninger med henblik på at løse problemet med høje og forskellige interbankgebyrer for på den måde at gøre det muligt for betalingstjenesteudbydere at udbyde deres tjenester på tværs af grænser og for forbrugerne og forretningsdrivende at gøre brug af grænseoverskridende tjenester.
- (14) Denne forordnings anvendelse bør ikke berøre anvendelsen af Unionens eller medlemsstaternes konkurrencebestemmelser. Den bør ikke hindre medlemsstaterne i at opretholde eller indføre lavere lofter eller træffe foranstaltninger med tilsvarende formål eller virkning ved hjælp af national lovgivning.
- (15) For at fremme et velfungerende indre marked for kortbaserede betalinger og internet- og mobilbetalinger baseret på kort til fordel for forbrugere og forretningsdrivende bør denne forordning anvendes på grænseoverskridende og indenlandsk udstedelse og indløsning af kortbaserede betalingstransaktioner. Hvis forretningsdrivende kan vælge en indløser uden for deres egen medlemsstat (»grænseoverskridende indløsning«), hvilket fremmes gennem indførelse af den samme øvre grænse for både nationale og grænseoverskridende interbankgebyrer for indløsning og forbuddet mod territoriale licenser, bør det være muligt at skabe den nødvendige juridiske klarhed og undgå konkurrenceforvridning mellem forskellige betalingskortordninger.
- (16) Som følge af ensidige løfter og forpligtelser i forbindelse med konkurrencesager gennemføres mange grænseoverskridende kortbaserede betalingstransaktioner i Unionen allerede under overholdelse af de maksimale interbankgebyrer. For at skabe fair konkurrence på markedet for indløsende tjenester bør de bestemmelser, der finder anvendelse på grænseoverskridende og indenlandske transaktioner, finde anvendelse sideløbende i en rimelig periode efter denne forordnings ikrafttræden, under hensyntagen til vanskeligheden og kompleksiteten ved den omstilling af betalingskortordninger, som fastsættes i denne forordning.
- (17) Der er to hovedtyper af kreditkort til rådighed på markedet. Med »købekort med henstand med betalingen« debiteres kortindehavers konto for det samlede transaktionsbeløb på en forud aftalt bestemt dato, normalt én gang om måneden, uden at der betales renter. Med andre kreditkort kan kortindehaveren anvende en kreditfacilitet med henblik på at tilbagebetale en del af det skyldige beløb på et senere tidspunkt end det angivne, sammen med renter eller andre omkostninger.
- (18) Der bør være en maksimal interbankgebyrsats for alle debet- og kreditkortbaserede betalingstransaktioner.
- (19) Konsekvensanalysen viser, at et forbud mod interbankgebyrer for debetkorttransaktioner ville være gavnligt for kortaccept, kortanvendelse og udviklingen af det indre marked og generere flere fordele for de forretningsdrivende og forbrugerne end et loft, der var fastsat på et højere niveau. Desuden ville det forhindre negativ påvirkning som følge af et højere loft i de nationale ordninger, som har meget lave eller ingen interbankgebyrer for debettransaktioner, som følge af grænseoverskridende udvidelse eller nye markedsaktører, der hæver gebyrniveauerne til loftets niveau. Et forbud mod interbankgebyrer på debetkorttransaktioner kan også imødegå truslen om, at interbankgebyrmodellen kan blive eksporteret til nye, innovative betalingstjenester såsom mobil- og onlinesystemer.
- (20) Lofterne i denne forordning er baseret på den såkaldte »Merchant Indifference Test«, der er beskrevet i den økonomiske faglitteratur, og som gør det muligt at identificere det gebyr, som en forretningsdrivende vil være rede til at betale, hvis den forretningsdrivende sammenligner de omkostninger, der er forbundet med en forbrugers brug af et betalingskort, med de omkostninger, der er forbundet med (kontant)betalinger uden kort (under hensyntagen til det gebyr, der betales til indløsende banker for tjenester, dvs. detailhandelsgebyret og interbankgebyret). Hermed tilskyndes der til brug af effektive betalingsinstrumenter ved at fremme de kort, som giver de største transaktionsfordele, og samtidig forhindrer man uforholdsmæssigt store detailhandelsgebyrer, som medfører skjulte omkostninger for andre forbrugere. Der kunne ellers blive tale om uforholdsmæssigt store detailhandelsgebyrer som følge af de kollektive ordninger vedrørende interbankgebyrer, idet forretningsdrivende er utilbøjelige til at afvise omkostningstunge betalingsinstrumenter af frygt for at miste omsætning. Erfaringerne har vist, at disse gebyrniveauer er rimelige, idet de ikke ændrer grundlaget for de internationale betalingskortordningers og betalingstjenesteudbyderes drift. De indebærer endvidere fordele for forretningsdrivende og forbrugerne og giver retssikkerhed.

- (21) Som det fremgår af konsekvensanalysen har interbankgebyrerne i visse medlemsstater dog udviklet sig for at give forbrugerne mulighed for at få gavn af effektive debetkortmarkeder for så vidt angår accepten af kort og brugen af kort med lavere interbankgebyrer end niveauet for »merchant indifference«. Medlemsstaterne bør derfor kunne beslutte at fastsætte lavere interbankgebyrer for indenlandske debetkorttransaktioner.
- (22) For at sikre, at debetkortgebyrer fastsættes på et økonomisk effektivt niveau og under hensyntagen til de nationale debetkortmarketers struktur, bør muligheden for at fastsætte lofterne for interbankgebyrer som en fast takst bibeholdes. En fast takst kan også fremme brug af kortbaserede betalinger for små beløb (»mikrobetalinger«). Det bør også være muligt at anvende en sådan fast takst i kombination med en procentsats, forudsat at summen af sådanne interbankgebyrer ikke overstiger den fastsatte procentsats af den samlede årlige transaktionsværdi på nationalt plan inden for hver betalingskortordning. Det bør desuden være muligt at definere et lavere procentloft for interbankgebyrer pr. transaktion og at pålægge et fast maksimalt gebyrbeløb som grænse for det gebyrbeløb, der følger af den gældende procentsats pr. transaktion.
- (23) Under hensyntagen til at denne forordning for første gang foretager en harmonisering af interbankgebyrer i en kontekst, hvor eksisterende debetkortordninger og interbankgebyrer er meget forskellige, er det desuden nødvendigt at skabe fleksibilitet for de nationale betalingskortmarkeder. For så vidt angår indenlandske debetkorttransaktioner bør medlemsstaterne derfor for alle indenlandske debetkorttransaktioner inden for hver betalingskortordning i en rimelig overgangsperiode kunne anvende et vægtet gennemsnitligt interbankgebyr på højst 0,2 % af den årlige gennemsnitlige transaktionsværdi af alle indenlandske debetkorttransaktioner inden for hver betalingskortordning. Hvad angår loftet for interbankgebyrer, der beregnes på grundlag af den årlige gennemsnitlige transaktionsværdi inden for én betalingskortordning, er det tilstrækkeligt, at en betalingstjenesteudbyder deltager i en betalingskortordning (eller andre former for aftaler mellem betalingstjenesteudbydere), hvor der anvendes et vægtet gennemsnitligt interbankgebyr på højst 0,2 % på alle indenlandske debetkorttransaktioner. Her kan også anvendes et fast gebyr eller et procentvist gebyr eller en kombination af disse, forudsat at det vægtede, gennemsnitlige maksimale loft er overholdt.
- (24) Med henblik på at fastsætte de relevante lofter for interbankgebyrer for indenlandske debetkorttransaktioner er det hensigtsmæssigt at give de nationale kompetente myndigheder, der har kompetence til at sikre overholdelse af denne forordning, mulighed for at indsamle oplysninger om mængden og værdien af alle debetkorttransaktioner inden for en betalingskortordning eller af de debetkorttransaktioner, der vedrører en eller flere betalingstjenesteudbydere. Følgelig bør betalingskortordninger og betalingstjenesteudbydere være forpligtet til at forelægge de nationale kompetente myndigheder relevante data som fastsat af disse myndigheder og i overensstemmelse med de af myndighederne fastsatte tidsfrister. Indberetningsforpligtelserne bør omfatte betalingstjenesteudbydere såsom udstedere eller indløserne og ikke kun betalingskortordninger for at sikre, at alle relevante oplysninger stilles til rådighed for de kompetente myndigheder, som under alle omstændigheder bør kunne kræve, at sådanne oplysninger indsamles gennem betalingskortordningen. Desuden er det vigtigt, at medlemsstaterne sikrer en passende udveksling af de relevante oplysninger om de gældende lofter for interbankgebyrer. I betragtning af det forhold, at betalingskortordninger generelt ikke er betalingstjenesteudbydere, som er underlagt tilsyn, kan de kompetente myndigheder kræve, at de oplysninger, som fremsendes af disse enheder, certificeres af en uafhængig revisor.
- (25) Nogle betalingsinstrumenter på nationalt plan gør det muligt for betaleren at initiere kortbaserede betalingstransaktioner, der ikke af betalingskortordningen kan identificeres som enten debet- eller kreditkorttransaktioner. De valg, som kortholderen træffer, kendes ikke af betalingskortordningen eller af indløseren; som følge heraf har betalingskortordningerne ikke mulighed for at anvende de forskellige lofter, der indføres ved denne forordning for debet- og kreditkorttransaktioner (der kan kendes fra hinanden ud fra det aftalte tidspunkt for debitering af betalingstransaktionerne). I betragtning af behovet for at bevare de eksisterende forretningsmodellens funktionalitet, mens uberettigede eller uforholdsmæssigt store omkostninger til overholdelse af lovgivningen undgås, og under hensyntagen til betydningen af at sikre lige vilkår for de forskellige kategorier af betalingskort, er det hensigtsmæssigt at lade denne forordnings bestemmelse om debetkorttransaktioner finde anvendelse på sådanne betalingstransaktioner med indenlandske »universelle kort«. Der bør dog gives længere tid til tilpasningen af disse betalingsinstrumenter. Som en undtagelse bør medlemsstaterne derfor i løbet af en overgangsperiode på 18 måneder efter denne forordnings ikrafttræden kunne fastsætte en maksimal andel af betalingstransaktioner med indenlandske »universelle kort«, der betragtes som svarende til kreditkorttransaktioner. F.eks. kunne loftet for kreditkort anvendes på den fastsatte andel af den samlede transaktionsværdi for forretningsdrivende eller indløserne. Det matematiske resultat af bestemmelserne ville således svare til anvendelsen af et enkelt loft for interbankgebyrer på indenlandske betalingstransaktioner, der gennemføres med universelle kort.

- (26) Denne forordning bør omfatte alle transaktioner, hvor betalere ns betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er beliggende i Unionen.
- (27) I overensstemmelse med princippet om teknologineutralitet, som er omhandlet i den digitale dagsorden for Europa, bør denne forordning finde anvendelse på kortbaserede betalingstransaktioner, uanset under hvilke forhold transaktionen finder sted, herunder gennem detailbetalingsinstrumenter og -tjenester, som kan være offline, online eller mobile.
- (28) Kortbaserede betalingstransaktioner gennemføres normalt på grundlag af to hovedforretningsmodeller, nemlig såkaldte »betalingskortordninger med tre parter« (kortholder — indløsende og udstedende ordning — forretningsdrivende) og »betalingskortordninger med fire parter« (kortholder — udstedende bank — indløsende bank — forretningsdrivende). Mange betalingskortordninger med fire parter anvender et eksplicit interbankgebyr, som normalt er multilateralt. For at tage højde for implicite interbankgebyrer og skabe lige vilkår bør betalingskortordninger med tre parter, som anvender betalingstjenesteudbydere som udstedere eller indløserer, betragtes som betalingskortordninger med fire parter og bør følge de samme regler, mens gennemsigtighedsrelaterede og andre foranstaltninger i tilknytning til forretningsbestemmelser bør finde anvendelse på alle udbydere. I betragtning af de særlige forhold, der gør sig gældende for sådanne ordninger med tre parter, er det imidlertid hensigtsmæssigt at fastsætte en overgangsperiode, i løbet af hvilken medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende bestemmelserne om loftet for interbankgebyrer, såfremt sådanne ordninger har en meget begrænset markedsandel i den pågældende medlemsstat.
- (29) Udstedelsestjenesten er baseret på et kontraktforhold mellem udstederen af betalingsinstrumentet og betaleren, uanset om udstederen råder over midlerne på vegne af betaleren. Udstederen stiller betalingskort til rådighed for betaleren, godkender transaktioner i terminaler eller lignende og kan garantere betaling til indløseren for transaktioner, der er i overensstemmelse med den relevante ordnings bestemmelser. Den blotte levering af betalingskort eller tekniske tjenesteydelser, såsom den blotte behandling og lagring af data, udgør derfor ikke i sig selv udstedelse.
- (30) Indløsningstjenesten består af en række aktiviteter fra initieringen af en kortbaseret betalingstransaktion til overførslen af midlerne til betalingsmodtagerens betalingskonto. Indløsningstjenesten er organiseret forskelligt alt efter medlemsstaten og forretningsmodellen. Derfor indgår den betalingstjenesteudbyder, der betaler interbankgebyret, ikke altid kontrakt direkte med betalingsmodtageren. Formidlere, der udbyder en del af indløsningstjenesterne, men uden direkte kontraktforhold med betalingsmodtagere, bør dog også være omfattet af definitionen af indløser i denne forordning. Indløsningstjenesten udbydes uden hensyntagen til, hvorvidt indløseren råder over midlerne på vegne af betalingsmodtageren. Tekniske tjenesteydelser, såsom den blotte behandling og lagring af data eller drift af terminaler, udgør ikke indløsning.
- (31) Det er vigtigt at sikre, at bestemmelserne om de interbankgebyrer, som betalingstjenesteudbydere skal betale eller modtage, ikke omgås ved hjælp af alternative gebyrstrømme til udstedere. For at undgå dette bør »nettokompensationen« i form af gebyrer, herunder eventuelle godkendelsesgebyrer, som udstederen betaler til eller modtager fra en betalingskortordning, en indløser eller et andet mellemlid, betragtes som et interbankgebyr. Ved beregning af interbankgebyret med henblik på at undersøge, om der er tale om omgåelse, bør der tages hensyn til summen af de betalinger og incitamenter, som en udsteder har modtaget fra en betalingskortordning i forbindelse med de regulerede transaktioner, fratrukket de gebyrer, som den udstedende betalingstjenesteudbyder har betalt til betalingskortordningen. De betalinger, incitamenter og gebyrer, der kommer i betragtning, kan være direkte (dvs. mængdebaserede eller transaktionsspecifikke) eller indirekte (herunder markedsføringsincitamenter, bonusser og rabatter for at nå op på bestemte transaktionsmængder). Når det kontrolleres, om der sker omgåelse af denne forordnings bestemmelser, bør der navnlig tages hensyn til den fortjeneste, som udstederne har som følge af særlige programmer, der gennemføres af udstedere og betalingskortordninger i fællesskab samt indtægter fra behandlingsgebyrer, licensgebyrer og andre gebyrer, der skaber indtægter for betalingskortordninger. Hvis det er hensigtsmæssigt, og hvis det bekræftes af andre objektive elementer, kan der desuden tages hensyn til udstedelsen af betalingskort i tredjelande i forbindelse med vurderingen af en eventuel omgåelse af denne forordning.
- (32) Forbrugere er sjældent bevidste om de gebyrer, som forretningsdrivende betaler for det betalingsinstrument, de bruger. Samtidig kan en række tilskyndende foranstaltninger, som udstedere anvender (f.eks. rejsekuponer, bonusser, rabatter, tilbageføring, gratis forsikringer osv.), styre forbrugerne i retning af at anvende betalingsinstrumenter og dermed føre til høje gebyrer for udstedere. For at modvirke dette bør de foranstaltninger, som begrænser interbankgebyrer, kun finde anvendelse på betalingskort, der er blevet til masseprodukter, og som forretningsdrivende normalt har vanskeligt ved at afvise, fordi de udstedes og bruges i vidt omfang (f.eks. forbrugeres debet- og kreditkort). For at sikre, at markedet i de ikkeregulerede dele af sektoren kommer til at fungere mere effektivt, og for at begrænse overførsel af forretningsaktiviteter fra de regulerede til de ikkeregulerede dele af sektoren er det nødvendigt at træffe en række foranstaltninger, herunder adskillelse af ordning og infrastruktur, betalingsmodtagerens styring af betaleren og betalingsmodtagerens mulighed for kun at acceptere udvalgte betalingsinstrumenter.

- (33) En adskillelse af ordning og infrastruktur bør give alle behandlere mulighed for at konkurrere om ordningernes kunder. Behandlingsomkostningerne udgør en væsentlig del af de samlede omkostninger, der er forbundet med at acceptere kort, og derfor er det vigtigt at give adgang til effektiv konkurrence i denne del af værdikæden. På grundlag af adskillelsen af ordning og infrastruktur bør betalingskortordninger og behandlingenheder være uafhængige for så vidt angår regnskab, organisation og beslutningsproces. De bør ikke diskriminere, f.eks. ved at give hinanden særbehandling eller interne oplysninger om deres respektive markedssegment, som ikke er tilgængelige for deres konkurrenter, stille uforholdsmæssigt store oplysningskrav til deres konkurrenter inden for deres respektive markedssegment, krydssubsidiere deres respektive aktiviteter eller dele styringsordninger. En sådan diskriminerende praksis bidrager til markedsopsplitning, har en negativ indvirkning på nye aktørers adgang til markedet og hindrer paneuropæiske aktører i at gøre sig gældende og modvirker således gennemførelsen af det indre marked for kortbaserede betalinger og internet- og mobilbetalinger baseret på kort til skade for forretningsdrivende, selskaber og forbrugerne.
- (34) I bestemmelserne for betalingskortordninger og betalingstjenesteudbydernes praksis kan de forretningsdrivende og forbrugerne typisk ikke gennemskue forskellene på gebyrerne, hvilket gør markedet mindre gennemsigtigt, f.eks. fordi gebyrer »blandes«, eller de forretningsdrivende ikke kan vælge et billigere kortvaremærke blandt cobadgede kort, eller forbrugerne lokkes til at bruge disse billigere kort. Selv hvis forretningsdrivende er bevidste om de forskellige omkostninger, hindrer ordningernes bestemmelser dem ofte i at træffe foranstaltninger med henblik på at reducere gebyrerne.
- (35) Betalingsinstrumenterne medfører forskellige omkostninger for betalingsmodtageren, og visse instrumenter er dyrere end andre. Det bør i overensstemmelse med direktiv 2007/64/EF stå betalingsmodtageren frit for at styre betalere i retning af at bruge et specifikt betalingsinstrument, medmindre det ved lov er fastsat, at et bestemt betalingsinstrument skal anvendes til bestemte former for betalinger eller ikke kan afvises på grund af dets status som lovligt betalingsmiddel. Betalingskortordninger og betalingstjenesteudbydere pålægger betalingsmodtagere adskillige restriktioner i den forbindelse, f.eks. med hensyn til betalingsmodtagerens afvisning af specifikke betalingsinstrumenter i forbindelse med mindre beløb, med hensyn til formidling af oplysninger til betaleren om de gebyrer, som betalingsmodtageren skal betale for specifikke betalingsinstrumenter, eller med hensyn til, hvor mange kasser i betalingsmodtagerens forretning der accepterer specifikke betalingsinstrumenter. Disse restriktioner bør fjernes.
- (36) I situationer, hvor betalingsmodtageren styrer betaleren i retning af at anvende et specifikt betalingsinstrument, bør betalingsmodtageren ikke opkræve gebyrer fra betaleren for brug af betalingsinstrumenter, når interbankgebyrerne herfor reguleres af denne forordning, idet fordelene ved at anvende brugergebyrer i sådanne situationer begrænses, og forholdene på markedet kompliceres.
- (37) Reglen om, at alle kort skal accepteres, er en dobbeltforpligtelse, som udstedere og betalingskortordninger pålægger betalingsmodtagere, idet betalingsmodtagerne skal acceptere alle kort med det samme varemærke, uanset hvilke omkostninger der er forbundet med disse kort (»forpligtelse til at acceptere alle produkter«), og uanset hvilken udstedende bank der har udstedt kortet (»forpligtelse til at acceptere alle udstedere«). Det er i forbrugernes interesse, at betalingsmodtagerne ikke kan diskriminere mellem udstedere eller kortholdere i forbindelse med samme kategori af kort, og betalingskortordninger og betalingstjenesteudbydere kan pålægge dem en sådan forpligtelse. Det aspekt af reglen om, at alle kort skal accepteres, der forpligter betalingsmodtageren til at acceptere alle udstedere, er derfor berettiget i en betalingskortordning, idet det hindrer betalingsmodtagere i at diskriminere mellem de enkelte banker, som har udstedt et kort. Forpligtelsen til at acceptere alle produkter, er i realiteten en kombinationsklausul, som kobler accept af kort med lave gebyrer sammen med accept af kort med høje gebyrer. Hvis forpligtelsen til at acceptere alle produkter fjernes fra reglen om, at alle kort skal accepteres, vil forretningsdrivende kunne begrænse det udvalg af betalingskort, som de tilbyder, til kun at omfatte betalingskort med lave(re) omkostninger, hvilket også vil være til gavn for forbrugerne, idet de forretningsdrivendes omkostninger reduceres. Forretningsdrivende, som accepterer debetkort, vil således ikke være tvunget til at acceptere kreditkort, og forretningsdrivende, som accepterer kreditkort, vil ikke være tvunget til at acceptere firmakort. For at beskytte forbrugerne og forbrugernes adgang til at bruge betalingskort så ofte som muligt bør de forretningsdrivende imidlertid kun være forpligtet til at acceptere kort, som er omfattet af det samme regulerede interbankgebyr, hvis kortene er udstedt under samme varemærke og hører til samme kategori (forudbetalte kort, debetkort eller kreditkort). En sådan begrænsning vil også bevirke, at kort med interbankgebyrer, som ikke er reguleret ved denne forordning, udsættes for større konkurrence, idet de forretningsdrivende vil være bedre stillet, når de skal forhandle om betingelserne for at acceptere sådanne kort. Disse restriktioner bør begrænses og kun anses for acceptable, hvis de øger forbrugerbeskyttelsen og giver forbrugerne tilstrækkelig sikkerhed for, at deres betalingskort vil blive accepteret af de forretningsdrivende.

- (38) Betalingstjenesteudbydere bør både teknisk og kommercielt sikre en klar sondring mellem forbrugerrelaterede kort og firmakort. Det er derfor vigtigt at definere et firmakort som et betalingsinstrument, der kun anvendes til arbejdsrelaterede udgifter, som direkte debiteres virksomhedens eller den offentlige enheds eller den selvstændige erhvervsdrivende fysiske persons konto.
- (39) Betalingsmodtagere og betalere bør have mulighed for at identificere de forskellige kategorier af kort. Derfor bør de forskellige varemærker og kategorier kunne identificeres elektronisk og for nyudstedte kortbaserede betalingsinstrumenter visuelt på anordningen. Endvidere bør betaleren oplyses om, at dennes betalingsinstrument(er) accepteres på et givet salgssted. Det er nødvendigt, at betalingsmodtageren giver betaleren oplysning om eventuelle begrænsninger i brugen af et givet varemærke, samtidig med og på de samme betingelser som oplysningen om, at et givet varemærke accepteres.
- (40) For at kunne sikre en effektiv konkurrence mellem varemærker er det vigtigt, at valget af betalingsapplikation ligger hos brugerne og ikke bestemmes af de foregående led, der omfatter betalingskortordninger, betalingstjenesteudbydere eller behandlere af betalingstjenester. En sådan ordning bør ikke hindre betalere og betalingsmodtagere i at indføre et automatisk valg af applikation, når dette er teknisk muligt, forudsat at det pågældende valg kan ændres for hver enkelt transaktion.
- (41) For at gøre det muligt at få erstatning, hvis denne forordning ikke anvendes korrekt, eller hvis der opstår tvister mellem betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere, bør medlemsstaterne indføre tilstrækkelige og effektive udenretslige klage- og erstatningsprocedurer eller træffe tilsvarende foranstaltninger. Medlemsstaterne bør fastsætte bestemmelser om de sanktioner, der pålægges for overtrædelse af denne forordning, og bør sikre, at disse sanktioner er effektive, forholdsmæssige og har afskrækkende virkning, samt at de anvendes.
- (42) Kommissionen bør forelægge en rapport, der undersøger denne forordnings forskellige virkninger på markedets funktion. Det er nødvendigt, at Kommissionen har mulighed for at indsamle de oplysninger, som kræves for at udarbejde denne rapport, og at de kompetente myndigheder samarbejder tæt med Kommissionen om indsamlingen af data.
- (43) Målene for denne forordning, nemlig fastsættelse af ensartede krav for kortbaserede betalingstransaktioner og internet- og mobilbetalinger baseret på kort, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af foranstaltningens omfang bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (44) I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, der navnlig er fastlagt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol, frihed til at drive egen virksomhed og forbrugerbeskyttelse, og skal anvendes i overensstemmelse med disse rettigheder og principper —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Ved denne forordning fastsættes der ensartede tekniske og forretningsmæssige krav til kortbaserede betalingstransaktioner, som gennemføres inden for Unionen, og hvor både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere er beliggende i Unionen.
2. Denne forordning finder ikke anvendelse på tjenester baseret på specifikke betalingsinstrumenter, som kun kan anvendes i begrænset omfang, og som opfylder følgende betingelser:
  - a) instrumenter, der kun giver indehaveren mulighed for at erhverve varer eller tjenester i udstederens forretningslokaler eller inden for et begrænset netværk af tjenesteudbydere i henhold til en forretningsaftale indgået direkte med en professionel udsteder
  - b) instrumenter, der kun kan benyttes til erhvervelse af et meget begrænset udvalg af varer eller tjenester
  - c) instrumenter, der kun er gyldige i en enkelt medlemsstat, der stilles til rådighed på anmodning fra en virksomhed eller en offentlig enhed, og som reguleres af en national eller regional offentlig myndighed til bestemte sociale eller fiskale formål for at erhverve specifikke varer eller tjenester fra leverandører, der har en forretningsaftale med udstederen.

3. Kapitel II finder ikke anvendelse på følgende:
  - a) transaktioner med firmakort
  - b) hævning af kontanter i kontantautomater eller ved disken hos en betalingstjenesteudbyder, og
  - c) transaktioner med betalingskort udstedt af betalingskortordninger med tre parter.
4. Artikel 7 finder ikke anvendelse på betalingskortordninger med tre parter.
5. Når en betalingskortordning med tre parter giver andre betalingstjenesteudbydere licens til at udstede kortbaserede betalingsinstrumenter eller indløse kortbaserede transaktioner, eller såvel udstede som indløse, eller udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter sammen med en partner under samme varemærke eller gennem en agent, anses den for at være en betalingskortordning med fire parter. For så vidt angår indenlandske betalingstransaktioner kan denne type betalingskortordning med tre parter dog fritages fra forpligtelserne i kapitel II indtil den 9. december 2018, forudsat at de kortbaserede betalingstransaktioner i en medlemsstat under en sådan betalingskortordning med tre parter ikke på årsbasis overstiger 3 % af værdien af alle kortbaserede betalingstransaktioner foretaget i den pågældende medlemsstat.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »indløser«: en betalingstjenesteudbyder, som indgår en aftale med en betalingsmodtager om at modtage og behandle kortbaserede betalingstransaktioner, der resulterer i en overførsel af midler til betalingsmodtageren
- 2) »udsteder«: en betalingstjenesteudbyder, der indgår en aftale om at stille et betalingsinstrument til rådighed for betaleren med henblik på at initiere og behandle betalerens kortbaserede betalingstransaktioner
- 3) »forbruger«: en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler, som er omfattet af denne forordning, optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed
- 4) »debetkorttransaktion«: en kortbaseret betalingstransaktion, herunder med forudbetalte kort, som ikke er en kreditkorttransaktion
- 5) »kreditkorttransaktion«: en kortbaseret betalingstransaktion, hvor transaktionsbeløbet fuldt ud eller delvist debiteres betaleren på en på forhånd aftalt bestemt dato i en kalendermåned i overensstemmelse med en på forhånd fastlagt kreditfacilitet, med eller uden renter
- 6) »firmakort«: ethvert kortbaseret betalingsinstrument udstedt til virksomheder eller enheder i den offentlige sektor eller selvstændige erhvervsdrivende fysiske personer, som er begrænset til arbejdsrelaterede udgifter, når de foretagne betalinger med disse kort direkte debiteres virksomhedens, den offentlige enheds eller den selvstændige erhvervsdrivende fysiske persons konto
- 7) »kortbaseret betalingstransaktion«: en tjeneste, der er baseret på betalingskortordningers infrastruktur og forretningsbestemmelser med det formål at foretage en betalingstransaktion ved hjælp af enhver form for kort, telekommunikation, digitalt udstyr eller it-udstyr eller software, hvis dette fører til en debet- eller kreditkorttransaktion. Kortbaserede betalingstransaktioner omfatter ikke transaktioner baseret på andre former for betalingstjenester
- 8) »grænseoverskridende betalingstransaktion«: en kortbaseret betalingstransaktion, hvor udstederen og indløseren befinder sig i forskellige medlemsstater, eller hvor det kortbaserede betalingsinstrument er udstedt af en udsteder, der er beliggende i en anden medlemsstat end salgsstedets
- 9) »indenlandsk betalingstransaktion«: enhver kortbaseret betalingstransaktion, der ikke er en grænseoverskridende betalingstransaktion
- 10) »interbankgebyr«: et gebyr, der betales for hver enkelt transaktion direkte eller indirekte (dvs. gennem tredjemand) mellem udbyderen og indløseren, som deltager i en kortbaseret betalingstransaktion. Nettokompensationen eller anden aftalt betaling anses for en del af interbankgebyret
- 11) »nettokompensation«: det samlede nettobeløb af de betalinger, rabatter eller incitamenter, som en udsteder har modtaget fra en betalingskortordning, indløseren eller ethvert andet mellemlid i forbindelse med kortbaserede betalingstransaktioner eller tilknyttede aktiviteter

- 12) »detailhandelsgebyr«: et gebyr, som betalingsmodtageren betaler til indløseren i forbindelse med kortbaserede betalingstransaktioner
- 13) »betalingsmodtager«: en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion
- 14) »betaler«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre
- 15) »betalingskort«: en betalingsinstrumentkategori, der gør det muligt for betaleren at initiere en debet- eller kreditkorttransaktion
- 16) »betalingskortordning«: et fælles sæt af regler, praksisser, standarder og/eller gennemførelsesretningslinjer for kortbaserede betalingstransaktioner, der er adskilt fra enhver infrastruktur eller ethvert betalingssystem, som ligger til grund for ordningens drift, og som omfatter beslutningstagende organer, organisationer eller enheder, der har ansvaret for ordningens funktion
- 17) »betalingskortordning med fire parter«: en betalingskortordning, hvor kortbaserede betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto til en betalingsmodtagers betalingskonto foretages via ordningen, en udsteder (på betalerens side) og en indløser (på betalingsmodtagerens side)
- 18) »betalingskortordning med tre parter«: en betalingskortordning, hvor selve ordningen stiller indløsende og udstedende tjenesteydelser til rådighed, og hvor der foretages kortbaserede betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto til en betalingsmodtagers betalingskonto inden for ordningen. Når en betalingskortordning med tre parter giver andre betalingstjenesteudbydere licens til at udstede kortbaserede betalingsinstrumenter eller indløse kortbaserede betalingstransaktioner, eller såvel udstede som indløse, eller udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter sammen med en partner under samme varemærke eller gennem en agent, anses den for at være en betalingskortordning med fire parter
- 19) »betalingsinstrument«: enhver form for personaliseret anordning eller personaliserede anordninger og/eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og som bruges for at initiere en betalingsordre
- 20) »kortbaseret betalingsinstrument«: enhver form for betalingsinstrument, herunder et kort, en mobiltelefon, en computer eller enhver anden teknologisk anordning, der indeholder en passende betalingsapplikation, som giver betaleren mulighed for at initiere en kortbaseret betalingstransaktion, der ikke er en kreditoverførsel eller en direkte debitering som defineret i artikel 2 i forordning (EU) nr. 260/2012
- 21) »betalingsapplikation«: computersoftware eller tilsvarende installeret på en anordning, som gør det muligt at initiere kortbaserede betalingstransaktioner og sætter betaleren i stand til at udstede betalingsordrer
- 22) »betalingskonto«: en konto oprettet i en eller flere betalingstjenestebrugeres navn til gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder gennem en specifik konto for elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF ⁽¹⁾
- 23) »betalingsordre«: enhver form for instruks fra en betaler til dennes betalingstjenesteudbyder om at gennemføre en betalingstransaktion
- 24) »betalingstjenesteudbyder«: alle fysiske eller juridiske personer, som er meddelt tilladelse til at yde de betalings-tjenester, der er opført i bilaget til direktiv 2007/64/EF, eller anerkendt som en udsteder af elektroniske penge i overensstemmelse med artikel 1, stk. 1, i direktiv 2009/110/EF. En betalingstjenesteudbyder kan være en udsteder eller en indløser eller såvel en udsteder som en indløser
- 25) »betalingstjenestebruger«: en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste som betaler eller som betalingsmodtager eller begge dele
- 26) »betalingstransaktion«: en handling, der initieres af betaleren eller på dennes vegne eller af betalingsmodtageren med henblik på at overføre midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 27) »behandling«: udførelse af tjenester til behandling af betalingstransaktioner i form af de handlinger, der er nødvendige for at udføre en betalingsordre mellem indløseren og udstederen
- 28) »behandlingsenhed«: enhver fysisk eller juridisk person, som yder tjenester til behandling af betalingstransaktioner

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

- 29) »salgssted«: adressen på den forretningsdrivendes fysiske lokaler, hvor betalingstransaktionen er initieret. Dog er salgsstedet:
- a) i tilfælde af aftaler om fjernsalg som defineret i artikel 2, nr. 7), i direktiv 2011/83/EU, adressen på det faste forretningssted, hvor den forretningsdrivende udøver sin virksomhed uanset websted eller serversteder, hvorigennem betalingstransaktionen initieres
  - b) i tilfælde af at den forretningsdrivende ikke har noget fast forretningssted, den adresse, som den forretningsdrivende har en gyldig erhvervslicens til, og hvorigennem betalingstransaktionen initieres
  - c) i tilfælde af at den forretningsdrivende hverken har et fast forretningssted eller en gyldig erhvervslicens, den adresse, som bruges til indbetaling af skat i tilknytning til salgsaktiviteten, og hvorigennem betalingstransaktionen initieres
- 30) »betalingsvaremærke«: alle fysiske eller digitale navne, ord, tegn, symboler eller en kombination heraf, som kan angive den betalingskortordning, der anvendes til at gennemføre kortbaserede betalingstransaktioner
- 31) »co-badging«: indbefatning af to eller flere betalingsvaremærker eller betalingsapplikationer af samme varemærke på det samme kortbaserede betalingsinstrument
- 32) »co-branding«: indbefatning af mindst ét betalingsvaremærke og mindst ét varemærke, der anvendes til andre formål end betaling, på det samme kortbaserede betalingsinstrument
- 33) »debetkort«: en betalingsinstrumentkategori, der gør det muligt for betaleren at initiere en debetkorttransaktion, undtagen forudbetalte kort
- 34) »kreditkort«: en betalingsinstrumentkategori, der gør det muligt for betaleren at initiere en kreditkorttransaktion
- 35) »forudbetalt kort«: en betalingsinstrumentkategori, hvorpå elektroniske penge, som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF, lagres.

KAPITEL II

INTERBANKGEBYRER

Artikel 3

Interbankgebyrer for forbrugerrelaterede debetkorttransaktioner

1. Betalingstjenesteudbydere må for debetkorttransaktioner ikke tilbyde eller kræve et interbankgebyr pr. transaktion, som udgør mere end 0,2 % af transaktionens værdi.
2. For indenlandske debetkorttransaktioner kan medlemsstaterne enten:
  - a) fastsætte et procentloft for interbankgebyret pr. transaktion, som er lavere end det, der er fastsat i stk. 1, og pålægge et fast maksimalt gebyrbeløb som grænse for det gebyrbeløb, der følger af den gældende procentsats, eller
  - b) give betalingstjenesteudbydere mulighed for at anvende et interbankgebyr pr. transaktion på højst 0,05 EUR eller i de medlemsstater, som ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta den 8. juni 2015, som revideres hvert femte år, eller når der er en væsentlig ændring af valutakurser. Dette interbankgebyr pr. transaktion kan også kombineres med en maksimal procentsats på højst 0,2 %, forudsat at summen af interbankgebyrer i betalingskortordningen under alle omstændigheder ikke overstiger 0,2 % af den samlede årlige transaktionsværdi af de indenlandske debetkorttransaktioner inden for hver betalingskortordning.
3. Indtil den 9. december 2020 kan medlemsstaterne i forbindelse med indenlandske debetkorttransaktioner give betalingstjenesteudbydere mulighed for at anvende et vægtet gennemsnitligt interbankgebyr på højst 0,2 % af den gennemsnitlige årlige transaktionsværdi, der gælder for alle indenlandske debetkorttransaktioner inden for hver betalingskortordning. Medlemsstaterne kan fastsætte et lavere vægtet gennemsnitligt loft for interbankgebyrer, der gælder for alle indenlandske debetkorttransaktioner.
4. De i stk. 2 og 3 omhandlede årlige transaktionsværdier skal beregnes på årsbasis fra den 1. januar til den 31. december og finder anvendelse fra og med den 1. april i det følgende år. Referenceperioden for den første beregning af en sådan værdi begynder 15 kalendermåneder inden datoen for anvendelse af stk. 2 og 3 og slutter tre kalendermåneder inden den pågældende dato.

5. De kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 13, kræver, at betalingskortordninger og/eller betalingstjenesteudbydere på skriftlig anmodning giver dem alle de nødvendige oplysninger med henblik på at kontrollere den korrekte anvendelse af nærværende artikels stk. 3 og 4. Disse oplysninger sendes til den kompetente myndighed inden den 1. marts i året efter den referenceperiode, der er omhandlet i stk. 4, første punktum. Øvrige oplysninger, der giver den kompetente myndighed mulighed for at kontrollere, om bestemmelserne i dette kapitel overholdes, sendes til de kompetente myndigheder på skriftlig anmodning og inden for den af dem fastsatte frist. De kompetente myndigheder kan kræve, at sådanne oplysninger certificeres af en uafhængig revisor.

Artikel 4

Interbankgebyrer for forbrugerrelaterede kreditkorttransaktioner

Betalingstjenesteudbydere må ikke tilbyde eller kræve et interbankgebyr pr. transaktion, som udgør mere end 0,3 % af transaktionens værdi for kreditkorttransaktioner. Medlemsstaterne kan for indenlandske kreditkorttransaktioner fastsætte et lavere loft for interbankgebyrer pr. transaktion.

Artikel 5

Forbud mod omgåelse

For så vidt angår anvendelsen af lofterne i artikel 3 og 4 betragtes enhver aftalt betaling, herunder nettokompensation, med tilsvarende formål eller virkning som interbankgebyret, som en udsteder modtager fra en betalingskortordning, indløser eller ethvert andet mellemlid i forbindelse med betalingstransaktioner eller tilknyttede aktiviteter, som en del af interbankgebyret.

KAPITEL III

FORRETNINGSBESTEMMELSER

Artikel 6

Licens

1. Territoriale restriktioner inden for Unionen og bestemmelser med tilsvarende virkning i licensaftaler eller bestemmelser om betalingskortordninger vedrørende udstedelse af betalingskort eller indløsning af kortbaserede betalingstransaktioner er forbudt.
2. Krav om eller forpligtelse til at opnå landespecifik licens eller tilladelse til at drive grænseoverskridende virksomhed og bestemmelser med tilsvarende virkning i licensaftaler eller bestemmelser om betalingskortordninger om udstedelse af betalingskort eller indløsning af kortbaserede betalingstransaktioner er forbudt.

Artikel 7

Adskillelse af betalingskortordning og behandlingsenheder

1. Betalingskortordninger og behandlingsenheder:
  - a) skal være uafhængige for så vidt angår regnskab, organisation og beslutningsprocesser
  - b) må ikke angive priser for betalingskortordninger og behandlingsaktiviteter i form af pakkepriser og må ikke krydssubsidiere sådanne aktiviteter
  - c) må på ingen måde diskriminere mellem deres datterselskaber eller aktionærer på den ene side og brugere af betalingskortordninger og andre aftalepartnere på den anden side og må navnlig på ingen måde gøre ydelse af tjenester, som de udbyder, betinget af, at deres aftalepartner accepterer andre tjenester, som de udbyder.
2. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor ordningens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, kan kræve, at en betalingskortordning forelægger en uafhængig rapport, der bekræfter dens overholdelse af stk. 1.
3. Betalingskortordninger skal give mulighed for at sikre, at godkendelses- og clearingmeddelelser i forbindelse med enkeltstående kortbaserede betalingstransaktioner kan adskilles og behandles af forskellige behandlingsenheder.
4. Territorial forskelsbehandling i de bestemmelser om behandling, som betalingskortordninger anvender, er forbudt.

5. Behandlingsenheder i Unionen skal sikre, at deres system er teknisk interoperabelt med systemer i andre behandlingsenheder i Unionen, ved at bruge standarder, som er udviklet af internationale eller europæiske standardiseringsorganer. Endvidere må betalingskortordninger ikke vedtage eller anvende forretningsbestemmelser, der begrænser interoperabiliteten blandt behandlingsenheder i Unionen.

6. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) kan efter høring af et rådgivende panel, jf. artikel 41 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010⁽¹⁾, udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der fastlægger de krav, som betalingskortordninger og behandlingsenheder skal overholde for at sikre anvendelse af nærværende artikels stk. 1, litra a).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 9. december 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 8

Co-badging og valg af betalingsvaremærke eller betalingsapplikation

1. Bestemmelser vedrørende betalingskortordninger og bestemmelser i licensaftaler eller foranstaltninger med tilsvarende virkning, som gør det vanskeligt for eller forhindrer en udsteder i at co-badde to eller flere forskellige betalingsvaremærker eller betalingsapplikationer på et kortbaseret betalingsinstrument er forbudt.

2. Ved indgåelse af en aftale med en betalingstjenesteudbyder kan forbrugeren kræve at få to eller flere forskellige betalingsvaremærker på et kortbaseret betalingsinstrument, forudsat at betalingstjenesteudbyderen tilbyder en sådan tjeneste. I god tid inden underskrivelsen af aftalen giver betalingstjenesteudbyderen forbrugeren klare og objektive oplysninger om alle tilgængelige betalingsvaremærker og deres karakteristika, herunder deres funktionalitet, omkostninger og sikkerhed.

3. Forskelsbehandling af udstedere eller indlødere i bestemmelser vedrørende ordninger og bestemmelser i licensaftaler vedrørende co-badging af forskellige betalingsvaremærker eller betalingsapplikationer på et kortbaseret betalingsinstrument skal være objektivt begrundet og ikkediskriminerende.

4. Betalingskortordninger må ikke stille krav om indberetning, krav om gebyrer eller lignende krav med samme formål eller virkning til kortudstedende og -indlørende betalingstjenesteudbydere ved transaktioner, der gennemføres med en anordning, på hvilken deres betalingsvaremærke forefindes, i forbindelse med transaktioner, hvor der ikke gøres brug af deres ordning.

5. Routingprincipper eller tilsvarende foranstaltninger, som tager sigte på at dirigere transaktioner gennem en specifik kanal eller proces, og andre tekniske og sikkerhedsrelaterede standarder og krav i forhold til håndtering af to eller flere forskellige betalingsvaremærker og betalingsapplikationer på et kortbaseret betalingsinstrument skal være ikkediskriminerende og anvendes på en ikkediskriminerende måde.

6. Betalingskortordninger, udstedere, indlødere, behandlingsenheder og andre udbydere af tekniske tjenester må ikke indføre automatiske mekanismer, software eller anordninger på betalingsinstrumentet eller på udstyr anvendt på salgsstedet, som begrænser betalerens eller betalingsmodtagerens muligheder for at vælge betalingsvaremærke eller betalingsapplikation, eller begge, ved brug af et co-badget betalingsinstrument.

Betalingsmodtagere bevarer muligheden for på det udstyr, der anvendes på salgsstedet, at installere automatiske mekanismer, der foretager et prioriteret valg af et bestemt betalingsvaremærke eller en bestemt betalingsapplikation, men betalingsmodtagere må ikke hindre betaleren i at ændre et sådant automatisk, prioriteret valg, som betalingsmodtageren har foretaget på sit udstyr, for de kategorier af kort eller relaterede betalingsinstrumenter, som betalingsmodtageren accepterer.

Artikel 9

Blandingsophør

1. Hver indløser skal i forhold til sine betalingsmodtagere tilbyde og opkræve detailhandelsgebyrer, der er individuelt specificerede for forskellige kategorier af betalingskort og forskellige betalingskortvaremærker med forskellige interbankgebyrniveauer, medmindre betalingsmodtagere skriftligt anmoder indløseren om at opkræve blandede detailhandelsgebyrer.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

2. Indløserne medtager i deres aftaler med betalingsmodtagere individuelt specificerede oplysninger om størrelsen af de detailhandelsgebyrer, interbankgebyrer og ordningsgebyrer, der finder anvendelse på de forskellige kategorier af betalingskort og forskellige betalingskortvaremærker, medmindre betalingsmodtageren skriftligt fremsætter en anden anmodning.

Artikel 10

Reglen om, at alle kort skal accepteres

1. Betalingskortordninger og betalingstjenesteudbydere må ikke anvende bestemmelser, der forpligter betalingsmodtagere, som accepterer kortbaserede betalingsinstrumenter udstedt af én udsteder, til også at acceptere andre kortbaserede betalingsinstrumenter udstedt inden for rammerne af den samme betalingskortordning.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på forbrugerrelaterede kortbaserede betalingsinstrumenter med det samme varemærke og af samme kategori af forudbetalte kort, debetkort eller kreditkort, der er omfattet af interbankgebyrer efter kapitel II i denne forordning.
3. Stk. 1 er ikke til hinder for, at betalingskortordninger og betalingstjenesteudbydere kan fastsætte, at kort ikke må afvises med henvisning til udstederens eller kortholderens identitet.
4. Betalingsmodtagere, som beslutter sig for ikke at acceptere alle kort eller andre betalingsinstrumenter under en betalingskortordning, skal på en klar og utvetydig måde oplyse forbrugeren herom, samtidig med at de oplyser forbrugeren om, hvilke af betalingskortordningens andre kort og betalingsinstrumenter de accepterer. Disse oplysninger skal angives tydeligt ved indgangen til forretningen og ved kassen.

Ved fjernsalg skal disse oplysninger angives på den forretningsdrivendes websted eller andre elektroniske eller mobile medier. Oplysningerne skal gives til betaleren i god tid og inden denne indgår en købsaftale med betalingsmodtageren.

5. Udstedere skal sikre, at deres betalingsinstrumenter kan identificeres elektronisk, og at nyudstedte kortbaserede betalingsinstrumenter også kan identificeres visuelt, således at betalingsmodtagere og betalere utvetydigt kan identificere, hvilke kortvaremærker og kategorier af forudbetalte kort, debetkort, kreditkort eller firmakort betaleren vælger.

Artikel 11

Bestemmelser om styring

1. Bestemmelser i licensaftaler, bestemmelser anvendt af betalingskortordninger og bestemmelser i aftaler mellem indløserne og betalingsmodtagere, som hindrer betalingsmodtagere i at styre forbrugerne i retning af at anvende de betalingsinstrumenter, som betalingsmodtageren foretrækker, er forbudt. Dette forbud gælder også bestemmelser, som forbyder betalingsmodtagere at behandle en given betalingskortordnings kortbaserede betalingsinstrumenter mere eller mindre fordelagtigt end andre ordningers.
2. Bestemmelser i licensaftaler, bestemmelser anvendt af betalingskortordninger og bestemmelser i aftaler mellem indløserne og betalingsmodtagere, som hindrer betalingsmodtagere i at oplyse betalere om interbankgebyrer og detailhandelsgebyrer, er forbudt.
3. Denne artikels stk. 1 og 2 berører ikke bestemmelserne om gebyrer, rabatter eller andre styringsmekanismer i direktiv 2007/64/EF og 2011/83/EU.

Artikel 12

Oplysninger til betalingsmodtageren om individuelle kortbaserede betalingstransaktioner

1. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder giver betalingsmodtageren følgende oplysninger om de individuelle kortbaserede betalingstransaktioner, når de er gennemført:
  - a) den reference, som sætter betalingsmodtageren i stand til at identificere den kortbaserede betalingstransaktion
  - b) betalingstransaktionsbeløbet i den valuta, som betalingsmodtagerens betalingskonto krediteres i
  - c) størrelsen af eventuelle gebyrer for den kortbaserede betalingstransaktion med særskilt angivelse af detailhandelsgebyret og interbankgebyrets størrelse.

De oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, kan med betalingsmodtagerens forudgående og udtrykkelige samtykke aggregeres pr. varemærke, applikation, betalingsinstrumentkategori og den interbankgebyrsats, der finder anvendelse på transaktionen.

2. Aftaler mellem indlødere og betalingsmodtagere kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1, første afsnit, omhandlede oplysninger skal gives eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betalingsmodtagerne at lagre og gengive oplysninger uændret.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 13

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger kompetente myndigheder, som har beføjelse til at sikre håndhævelse af denne forordning, og som tillægges undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser.
2. Medlemsstaterne kan udpege eksisterende organer til at fungere som kompetente myndigheder.
3. Medlemsstaterne kan udpege en eller flere kompetente myndigheder.
4. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om disse kompetente myndigheder senest den 9. juni 2016. De giver omgående Kommissionen meddelelse om senere ændringer vedrørende disse myndigheder.
5. De udpegede kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, tillægges alle de ressourcer, der er nødvendige for at kunne varetage deres opgaver.
6. Medlemsstaterne pålægger de kompetente myndigheder effektivt at overvåge overholdelsen af denne forordning, herunder at imødegå betalingstjenesteudbyderes forsøg på at omgå denne forordning, samt at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre dens overholdelse.

Artikel 14

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af denne forordning og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de gennemføres.
2. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser senest den 9. juni 2016 og meddeler omgående senere ændringer af betydning for bestemmelserne.

Artikel 15

Twistbilæggelse og udenretslige klage- og erstatningsprocedurer

1. Medlemsstaterne sikrer og fremmer passende og effektive udenretslige klage- og erstatningsprocedurer eller træffer tilsvarende foranstaltninger til bilæggelse af tvister, der følger af denne forordning, mellem betalingsmodtagere og deres betalingstjenesteudbydere. Medlemsstaterne udpeger med henblik herpå eksisterende organer, hvor det er relevant, eller opretter nye organer. Organerne skal være uafhængige af parterne.
2. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om disse organer senest den 9. juni 2017. De giver omgående Kommissionen meddelelse om senere ændringer vedrørende disse organer.

Artikel 16

Universelle kort

1. Med henblik på denne forordning anvendes bestemmelserne om debetkort eller debetkorttransaktioner, for så vidt angår indenlandske betalingstransaktioner, der ikke af betalingskortordningen kan identificeres som enten debet- eller kreditkorttransaktioner.
2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne indtil den 9. december 2016 fastsætte, at en andel på højst 30 % af de indenlandske betalingstransaktioner, der er omhandlet i stk. 1, anses for at være sidestillet med kreditkorttransaktioner, på hvilke loftet for interbankgebyrer i artikel 4 finder anvendelse.

*Artikel 17***Revisionsklausul**

Senest den 9. juni 2019 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af denne forordning. Kommissionens rapport skal navnlig undersøge det hensigtsmæssige i interbankgebyrernes størrelse og styringsmekanismer såsom gebyrer, under hensyntagen til den brug, der gøres af de forskellige betalingsmidler, og omkostningerne i forbindelse hermed, og omfanget af nye aktører, ny teknologi og innovative forretningsmodeller, som får adgang til markedet. Ved vurderingen tages der navnlig hensyn til følgende:

- a) udviklingen i gebyrer for betalere
- b) graden af konkurrence blandt betalingskortudbydere og betalingskortordninger
- c) de omkostningsmæssige virkninger for betaleren og betalingsmodtageren
- d) omfanget af de forretningsdrivendes videregivelse af reduktionen i interbankgebyrniveauer
- e) de tekniske krav og disses konsekvenser for alle involverede parter
- f) virkningerne af co-badging for så vidt angår brugervenlighed, navnlig for de ældre og andre sårbare brugere
- g) indvirkningen på markedet af udelukkelsen af firmakort fra kapitel II ved at sammenligne situationen i medlemsstater, hvor anvendelsen af brugergebyrer er forbudt, med de medlemsstater, hvor den er tilladt
- h) indvirkningen på markedet af de særlige bestemmelser om interbankgebyrer for indenlandske debetkorttransaktioner
- i) udviklingen i grænseoverskridende indløsning og dens indvirkning på det indre marked ved at sammenligne situationen for kort, der er omfattet af et gebyrloft, og kort, der ikke er omfattet af et gebyrloft, for at overveje muligheden for at præcisere, hvilke interbankgebyrer, der finder anvendelse på grænseoverskridende indløsning
- j) den praktiske anvendelse af bestemmelserne om adskillelse af betalingskortordning og behandling og behovet for at tage juridisk adskillelse op til fornyet overvejelse
- k) det eventuelle behov, afhængig af indvirkningen af artikel 3, stk. 1, på den faktiske værdi af interbankgebyrer for debetkorttransaktioner af mellemstor og høj værdi, for at revidere nævnte stykke ved at fastsætte, at loftet bør begrænses til det laveste beløb på 0,07 EUR eller 0,2 % af transaktionens værdi.

Kommissionens rapport ledsages om nødvendigt af et lovgivningsforslag, der kan omfatte en foreslået ændring af det maksimale loft for interbankgebyrer.

*Artikel 18***Ikrafttræden**

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.
2. Den anvendes fra den 8. juni 2015 med undtagelse af artikel 3, 4, 6 og 12, der anvendes fra den 9. december 2015, og af artikel 7, 8, 9 og 10, der anvendes fra den 9. juni 2016.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 29. april 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

Formand